

ПЪСЕНЬ НА ПРЕДАЧКИТЪ

Дълго презъ дългата зима ний предохме,
седнали въ тъмния кжтъ.
Презъ одимени прозорчета гледахме
вънъ оснѣжения пжтъ.

И въвъ душата ни смжтно възставаше
властенъ копнежъ за просторъ,
но непрозирна мъгла затъмняваше
скждния нашъ кржгозоръ.

Зимата мина къмъ северъ прокудена
съ бури и тежки мъгли.
Трепна земята, несѣтно пробудена,
звънна и роякъ пчели.

Въ росни зори ние рано се дигнахме
съ бликаща младостъ въ сърце,
първи на чистия изворъ пристигнахме
съ блеснали менци въ ржце.

Вѣтъра воленъ далеко понесълъ е
нашитъ пѣсни и смѣхъ . . .
Пѣсни ликуващи, ведри и весели —
цѣлата младостъ е въ тѣхъ!